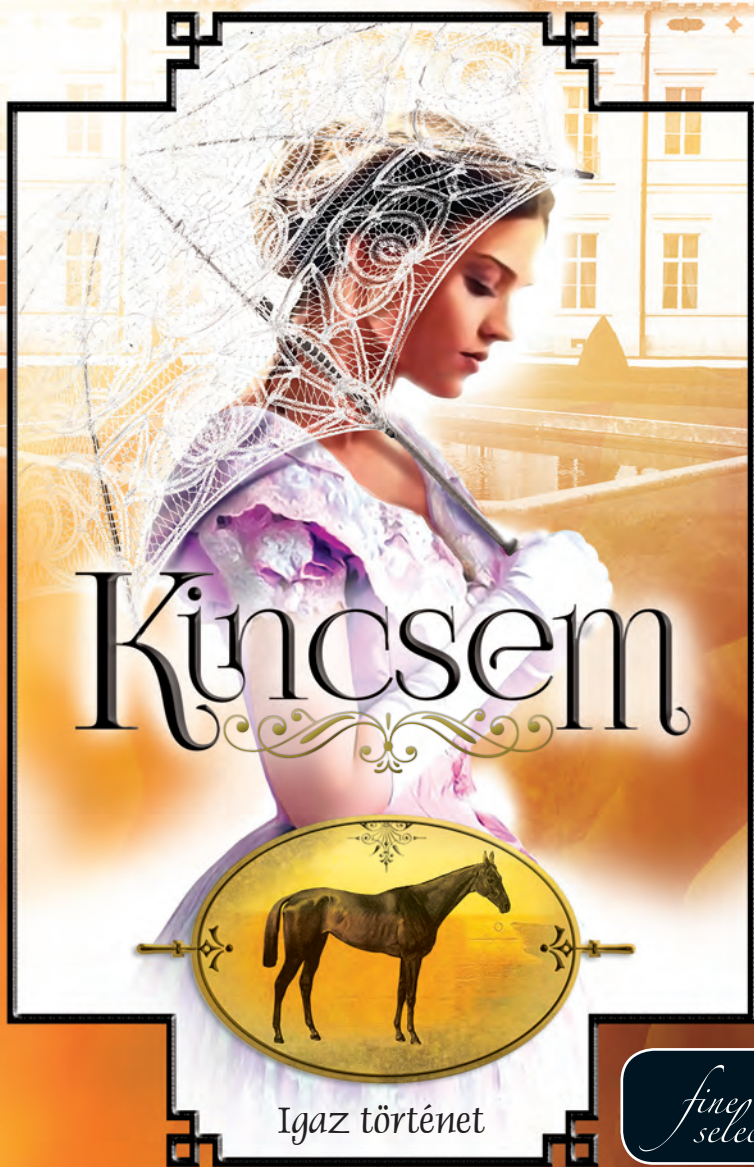

SZÉLESI SÁNDOR

Kincsem

Igaz történet

fine
selection

SZÉLESI SÁNDOR

Kincsem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Évinek

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ennek a könyvnek a története hosszú-hosszú évekkal ezelőtt kezdődött, amikor felkértek egy Kincsem-film megírására. A már akkor milliárdosnak kinéző produkció nem valósult meg, ám elkészült egy anyag, amely bekerült a fiókom mélyére, és én letettem róla, hogy bármi is lesz belőle. Egészen addig, míg pár éve Tiszakécskén egy író-olvasó találkozón a könyvtárban egy idős hölgy meg nem kérdezte, ha nincs film, miért nem írok ebből a gyönyörű történetből regényt? Akkor már túl voltam körülbelül tizenöt megírt és kiadott regényen, mégsem jutott eszembe, hogy én ebből a sztoriból könyvet írhatnék. A legeszszerűbb megoldások néha nem adják magukat azonnal. Akkor és ott villámcsapásként ért a felismerés: tényleg, ebből könyvet kellene írni!

Elsőként is ennek a hölgynek tartozom – ismeretlenül – köszönettel.

Aztán még sok-sok mindenkinek. Blaskovich Ernő, Szabó Karolina és Kincsem története önmagában is megható és felemelő, a kor egyszerre fura és bájos, de mindent tudni és tizedannyit kiválogatva beleírni bárkinek nehéz munka lenne – egyedül. Sokan segítettek, nekik is köszönöm: Böszörményi Gyula a tapasztalataival, tanácsaival, Cséplő Noémi a hihetetlen aprólékosággal előásott anyagokkal, Firtl László és Szekrényes Balász vadászati tanácsokkal, Szélesi Ibolya lovas élményeivel, Fonyódi Tibor pedig forgatókönyves észrevételeivel; és hálás vagyok annak az ismeretlennek is, aki a Reáltanoda utca 12. kapualjában megengedte, hogy a bezárt épületben körbenézzek,

és türelmesen megvárta, míg a jobb sorsra érdemes Kincsem-palota minden zugába bekukkantok...

Köszönet illeti, bár ők már nem tudnak róla, a nagy elődöket, akik a korról, férfijairól és nőiről olyan ízesen, kedvesen, mesésen írtak, Jókai, Mikszáth, Krúdy, Török Imre olvasmányai egyaránt élvezetesekek és borzongatóak. Ajánlom őket mindenkinek.

És végül, de nem utolsósorban ez a könyv nem lenne olyan (de lehet, hogy kész se lett volna) a kedvesem, Vancsó Éva töretlen és fáradhatatlan segítségé, tanácsai, észrevételei nélkül. Nem lehetek elég hálás a közreműködéséért.

Neki ajánlom ezt a regényt.

ELSŐ RÉSZ

KAROLINA

WATERNYMPH

1.

Tápiószentmárton, 1870 nyara

AZ ERDŐ SÖTÉTJÉBEN előbb egy aprócska fénypont jelent meg, aztán egy második, majd egy harmadik. Vörösen vibráltak, mintha csak távoli csillagok zuhantak volna le az égből, és megakadtak volna a bokrok ágaiban, így aztán ott lebegnek, amíg világ a világ. Feltámadt az éjszakai szél, átsuhant a lombok között, megtáncoltatta a kis fénypontokat, majd huss, tovatűnt.

Kuvik szólalt meg a magasban, talán mert tetszett neki a tollát borzoló szellőfutam. Nyár volt, fülledt éjszaka, minden aprócska légmozgás csak könnyített a terhes, nehéz melegen.

A lehullott csillagok (bár nyilván nem azok voltak), lassan mozogtak. Átvágtak az erdőn, a Blaskovich-kúria irányába. Ahogy közelebb értek a kocsuiúthoz, hallani lehetett, hogy egy-egy ág megroppan

alattuk, mert súlyuk volt azoknak a fénypontoknak, sőt, ember is tartozott hozzájuk: elfojtott suttogás kelt szárnyra a fák között. Feszült, ideges suttogás.

A fények fáklyák lángjai voltak, amelyeket alacsonyan tartva, cigányok lopakodtak az erdőben. Hogy rossz szándékkal ólálkodtak erre, ahhoz kétség sem férhetett: tilosban jártak, és jól tudták ezt. De nem is hárman érkeztek, hanem jóval többen. A fáklyahordozók mellett két-három másik árnyék mozgott, egy egész csapat osont Blaskovich Ernő tápiószentmártoni birtokán a fehérre meszelt, egyszerű kúria felé.

A kocsiót melletti akácsor takarásában a cigányok eloltották a fáklyákat. Az erdőből kilépve már láttak: az égen gyémántmezőként szikrázó csillagok és a hold erős fénye kirajzolta nekik az utat. Láthatóan jól eligazodtak az éjjeli félhomályban, a barátjuk volt ez a szikkadt sötétség. A fáklyafény az árulójuk lett volna. Ha álmatlanul hanykolódik valaki a kúria falai között, és véletlenül kinéz az egyik ablakon, könnyedén kiszúrja. És pillanatokon belül máris talpon van mindenki.

Aztán jön a pandúrok botja, vagy a legrosszabb esetben az akasztófa.

Blaskovich Ernő ezen az estén nem volt otthon, a kastélyban és a melléképületek falai között csak a cselédek és a számvető tartózkodtak. Hamar nyilvánvalóvá vált azonban, hogy a betolakodók nem a kúriát akarják bevenni, hanem a négy nagyobb istálló egyikét. Olyasvalami kellett nekik, ami ott található. És nem véletlenül érkeztek pont ma: kilesték, hogy a birtok ura távol van.

A tolvajok nesztelenül suhantak a kőistállók között, amelyek mindegyikének nyitva állt a kapuja a nagy meleg miatt, bár a helyiek vastag keresztgerendákkal lezárták az utat a lovak előtt. Így a levegő is

járt, és az állatok sem voltak képesek kiszabadulni, ha megriasztaná őket valami. A behatolók azonban könnyedén átbújtak a gerendák között. Vékony, inas férfiak voltak, könnyű, színes ruhákban. Arcuk barna, hajuk olajosan fénylő. A mozgásuk gyors és kiszámított. Nem először csináltak ilyet. Besurrantak, körbenéztek a lovak során, kerestek egyet, egy bizonyos kancát.

A kastélyhoz legközelebb eső istállóban találták meg.

Itt sem állította meg őket a kapu helyén keresztben elfektetett három gerenda. Gyorsan végigjárták a bokszokat.

– Pszt! Kálo! Itten van e! – szólt fojtott hangon az egyikük. Egy pompás angol kanca mellett állt. Az állat sárga szőrével szinte kiviláglott a csillagtalan éjszakából, és olyan karcsú és kecses volt, mintha minden ló tündérkeresztanyja lenne.

– Óhó – vigyorodott el a Kálo nevezetű a félhomályban. – Fáraó örülni fog.

Közelebb lépett. A bőre barnább volt a többiekénél, a haja és az orra hosszabb, az álla hegyes. Ahogy jött, mintha egy sötét szellem lett volna.

A kanca toppantott kettőt, amikor meglátta, és idegesen prüszkölve megrázta a fejét. Nem tetszett neki a cigány. Kálo azonban nem állt meg, kinyújtotta a balját, úgy közeledett, míg jobbáiban egy durván font, vastag kötelet tartott. Egyszer találkozott a lóval, hajtáskor az erdőben, és bár nagyon-nagyon távolról látta csak, úgy is csodálattal töltötte el a kinézete. Most újfent lenyűgözte a kanca: itt, csupán karnyújtásnyira, a szalma és az istálló szagán túl is érezte az illatát, a sötétség ellenére látta izmos testét, és libabőrös lett az állat húst és izmokat uraló belső feszültségétől, vibrálásától. Olyan volt ez, mintha egy lépésnyire tőle vihar tombolna; minden érzékszervét betöltötte a fürgeteg.

Kálo megérintette a lovat, és az nem húzódott el. Talán megérezte a férfiban az áhítatot, és az áhítat mögött az eltökéltséget, hogy márpedig nem megy innen nélküle sehova.

Míg ők ketten megismerkedtek egymással, addig a többiek nekiláttak a kijáratot eltorlaszoló gerendák eltávolításának. Elsőként a legalsót emelték le, majd apró, oldalazó léptekkel oldalra fordították. Aztán nekiveselkedtek a középsőnek...

– Micsoda *grajni* ez! – vigyorgott Kálo, és egészen a ló mellé lépett. Megsimogatta a kanca selymes szőrét. A gazdája jól tartotta, akár a többit. A többi azonban érdektelen volt a cigányok számára, bár Grollo, Lenke, Olga és Louisa is szép hírnévre tett szert a lóversenypályákon. Lady Patronessre pedig ekkor kezdtek felfigyelni. A cigánynak azonban csak ez kellett. Waternymph. – Dikhel! A legszebb, akit a föld szült!

A kötelet a ló nyakára kanyarintotta, majd finoman meghúzta.

A kanca azonban meg se rezzent.

– Hozzad má! – szólt az a cigány, aki rátalált a lóra. – Ne örömkögyél, mer a mi nyakunkra kerül az a kötél, és úgy én megmérge-sedem ám rád!

– És akkó mi lesz, Suri?

– Erössen megütlek.

– Az itt a dos, hogy nem mozdul. – Kálo belenézett a ló szemébe.

– *Gogyáver* ez, olyas vérbül van... Tuggya, hogy fizetség nélkül akarjuk elvinni, és maradna!

A kanca valóban nem akart megmozdulni. Eszes állat volt, két fekete szeme okosan csillogott, átütött még a félhomályon is. Úgy vélte, hogy nem kéne mennie. Megvetette a lábait.

Körben, a szomszédos bokszokban a lovak figyeltek, mintha csak egy jelre vártak volna.

Kálo húzta a kancát, Suri a farára csapott. Ekkor az állat tett két lépést. Ennyit és nem többet.

A kapuban a többi cigány még a gerendával veszködött. Hallatszott a lihegésük, néha egy-egy nyögés is.

– Gyere má! – méltatlankodott halkán Kálo, és leengedte a kötelet. Odahajolt a ló fejéhez, és úgy szólt hozzá, mint egy engedetlen kisgyerekekhez. A nyakát simogatta. – Nem érünk rá hajnalig... Mer akkor ránk találnak, és szíjat hasítanak a hátunkbó. Azt meg te sem akard! Nem akarhatod!

A ló félrebillent fejfelé méregette. A cigány érezte magán a fürkésző tekintetet. Értelmes szó kell ide! Folytatta a meggyőzést.

– Mer miféle szíj lenne az? – kérdezte barátságosabban. – Nekem fájna, mikor kinyesik, más meg úccse tekerné a derekára, mer cigányból van. Senkinek se lenne jó! Légy jó *grajni!* Gyere velünk!

Kellemes érzés volt végigsimítani a kancán. Érezni lehetett a meleg bőre alatt az erek lüktetését. Ahogy megrezzent, maga volt a színtiszta erő, a lendület, a száguldás.

Kálo arra gondolt, nem elviszik ezt a lovat, hanem hazaviszik. Oda kerül, ahova való: a tiszta ég alá a napsütötte mezőkre, a csillagok fényébe, a végtelen földekre. A szabadságba, ahol nincsenek határok, falak és gerendák.

– Nálunk jó dógod lesz – ígérte. – Az az apró *karpro* úgysis csak arra használ, hogy magasabb legyen véled! Felül rád, hogy lenézhesen a magamfajtára. Mi jobban megbecsülünk majd!

Kálo óvatosan meghúzta a kötelet, és érezte, hogy még nem ért célba. A beszéd viszont oldotta a kanca feszültségét, mint víz a bort vagy napsütés az átfagyott földet.

– Olyan dógod lesz, mint egy királynőnek. – A cigány nem adta fel. – Gyere, gyere!... *Krajaszkinya!* Ez lesz a neved! A lovak

királynője! Teccik? Jobb, mint ahogy most szólítanak. Mer' miféle lap az a Vóternipf? Hát nem szebb a *Krajaszkinya*?

Talán a bársonyos hang, talán a simogatás hatására, de a kanca végre meggondolta magát, és a kijárat felé mozdult.

Káló a sötétség leple alatt megint elvigyorodott. Sejtette ő, hogy kedves beszéd kell ide.

– A legszebb vagy, a legokosabb – súgta a kancának. – Kövess, és kivezetlek a világ legillatosabb, legkövérebb fűvű mezejére!

Waternymph könnyed léptekkel követte a cigányt. Elhagyták a bokszot. Lassan, de határozottan. El is jutottak egészen a kapuig.

Ahol a középső gerenda még a helyén volt.

– Mi a mennydörgős úristent csináltok? – mérgelődött Suri előlépve a ló mögül.

Tolvajlásnál nem szerencsés bent ragadni az épületben.

– Nem gyün le ez az átkozott – nyögte valaki a gerendát emelők közül. – Meg se rezzen!

– Húzzátok!

– Húzzuk is, tojjuk is.

– Ne egyszerre!

– Ott tojják, itt húzzuk! Nem kell a *duma*! Jöjjé' te is!

A Surinak nevezett is beállt, de csak hogy kis idővel később káromkodva belerúgjon a gerendába.

– Ez le nem gyün – foglalta össze Kálónak a helyzetet. – Mit te gyünk most?

– Nem hagyhatjuk itt a lovat semmiképp – töprengett Káló. – Fáraó kicifránná a fülünket a bicskájával. – Végigmérte az erőlködésbe beleizzadt arcokat. Ismerte mind: nem megjátsszák a tehetetlent, az az átkozott gerenda tényleg nem mozdítható.

– Fektessük el a lovat, oszt kihúzzuk alul! – ajánlotta Suri.

– Ezt? – meredt Kálo a kancára, de nem látott ő sem más megoldást. – Hát próbájjuk meg! – A lóhoz fordult. – Feküdj le, *grajniks-kám!* – Megérintette az elülső lábakat, de az állat hátratáncolt. – Eddig elgyöttél, ne most kéreisd magad! Mint a szűz lány, amikor már nincs rajta ruha egy szál se... Akkor már nem ildomos!

A kanca azonban megmakacsolta magát. Hallgatott a cigány szép szavára, kísétált a bokszból, de lefeküdni már nem volt hajlandó.

Kálo a hátán érezte a többiek tekintetét. Most rajta múlt minden. Kihúzta magát, talán erőt kéne mutatnom, gondolta.

Átkarolta a ló nyakát, és mialatt megnyugtatóan duruzsolt a fülébe az új világról, ami reá vár, megpróbálta lefektetni.

Egy százéves tölgyet hamarabb a földre döntött volna. A kanca olyan rezzenéstelenül állt, mintha a patái gyökeret eresztettek volna a földbe. Kálo megfeszítette magát, majd beleadta minden erejét.

Suri ugrott először segíteni neki, majd Csuklo, Lumo és sorban a többiek. De minél többen voltak, a kanca annál megingathatatlanabbnak tűnt. Azután egyszer csak nem bírta tovább, megroggyant, ám nem feküdt le, csak lépett egyet, és olyan tombolásba kezdett, hogy a cigányok körben a falnak vágódtak.

Az istállóban elszabadult a pokol. A kancák nyeríteni, dobogni, rúgni kezdtek, akkora zajt csaptak, hogy talán még Tápiószentmártonban is felébredtek a falusiak, de a kúriában mindenesetre megriadtak az alvók, és botot, kést, kapát kézbe kapva ingben-gatyában rontottak ki a szabadba.

A cigányok tudták, hogy nincs tovább: ki-ki hasra vetette magát, és átgördült a gerendák alatt, vagy felfelé mászott és ugrott; ahogy gyorsabb volt. Kint aztán a nyakukba kapták a lábukat, és tízen tízenkét felé szaladtak. Csak Kálo maradt a kanca mellett, még mindig a nyakát ölelve.

Kiáltások harsantak fel a kastély felől, majd fény gyulladt az ablakok mögött és az ajtóknál. A kúria magasított bejáratát fáklyalángok világították be: a hatalmas, klasszikus oszlopok, mint gigászi óriások vetettek árnyékot a fűre. Az éjszaka, akár egy nagy zsák, megtelt olyan szavakkal, hogy: tolvajok, ott futnak, utánuk, kapd el, csípd meg... Hamarosan kutyák csaholása keveredett az emberi kiáltásokba, a tisztartó kiengedte a kennelből a kopókat. Ez már nem volt tréfadolog!

– A sírba vihetel, te gyönyörűség! – súgta oda Kálo a kancának, majd elengedte. – De ha meghalok, nem jöhetek vissza érted még eccer... Így inkább megyek!

Nehéz szívvel, de könnyű lábakkal hagyta ott a lovat. Felugrott a mozdíthatatlan gerendára – legyen átkozott! – majd le a földre. Aztán elnyelte az éjszaka.

A cigányok észak felé futottak, László úr birtokainak irányába. Abban reménykedtek, hogy a tavat övező nádas talán elrejtí őket, és ott a kutyák sem vesznek róluk szagot.

A háziak többsége gyalog eredt a tolvajok nyomába, mások gyorsan felszerszámozták a lovaikat, és késve, de gyorsabban vetették magukat a menekülők után. A kutyák ugatása eligazította őket, merre kell menniük.

Ezen az éjjelen és hajnalon sokan nem nyughattak: az üldözés az Alföld sík vidékén, a Gödöllői-dombság lágyan hullámozó lankáin, a szántókon, az erdőkben és a kertek alatt egészen a Pest határáig tartott. Addigra a cigányok nagy része felszívódott, a város szélső házait elérve pedig a maradék is kámforrá vált. Hiába dühöngtek Blaskovich Ernő úr emberei, úgy kellett hazatérniük, hogy senkit sem kaptak el a gazemberek közül.

De legalább egy ló sem hiányzott az istállókból.

2.

Két nappal később a megyei csendbiztos bejelentkezett Blaskovics Ernőhöz.

Szép szál ember volt a csendbiztos, kiemelkedően magas, vállas, szögletes állú, komor homlokú, de szigorú kinézetét oldotta értelmes, barna tekintete. Ernő úrnak, aki majd két fejjel alacsonyabb volt nála, nem akaródzott lelépnie a kúria magasított *colonnade*-járól, ahol az érkezőt fogadta. A csendbiztos viszont úgy döntött, addig nem száll le a lováról, míg a házigazda eléje nem sétál, és illően nem fogadja.

Így aztán a beszélgetésük alatt Blaskovich Ernő a bejárati lépcső tetején állt, az érkező pedig – akit Fehér Mihálynak hívtak – a lova hátán ült. Udvariatlanságnak tűnt, de a csendbiztost felkészítették Ernő úr egynémely furcsaságára, többek között arra, hogy rettentő módon kényes a méretére: ezért aztán a nálánál magasabbakat kerüli, vagy legalábbis igyekszik nem melléjük állni.

– Nagyságos Blaskovich úr, elkaptuk a cigányokat, akik a jószágára törtek – jelentette Fehér Mihály kihúzott háttal, büszkén.

– Mindet? – kérdezte Ernő úr összevont szemöldökkel. Örült a hírnek, de nem bírta kimutatni, mert az járt a fejében, hogy megnyugtató ugyan, ha ekkora pandúrok vigyáznak a megyére, kiváltképpen, hogy a zsandársereget Ferenc József magyar királlyá koronázása után szétzavarták, de miért nem bír neki egy fejjel kisebb pandúr jelenteni?! Hát csak van Pest megyének kisebb embere erre!

– Nem mindet, mert olyanok ezek, mint az elvirágzott gyermekláncfű – felelte a csendbiztos. – Ha meg akarjuk fogni őket, a szélrózsa minden irányába képesek szétreppenni. De a vajdájukat, aki Fáraónak neveztetik, megcsípték a pandúrjaink, és ő mindent bevallott.

Kinézte magának a nagyságos úr legszebb lovát, a Waternymph-et, azért jöttek.

– Jó szemük van az ilyesmihez. Mást nem is vittek volna?

– Más nem kellett nekik. Korábban látták már az erdőben, és el is viszik, ha le tudják emelni az istálló ajtaja elől a keresztbe fektetett gerendákat. Isten segedelmével azonban a gerenda is és a ló is itt maradt.

– Nem isten segített, hanem a lovászaim alapossága – morogta Ernő úr. – A birtokon mindenki jól végzi a munkáját, csendbiztos uram! Innen lovat el nem visznek engedély nélkül!

– A vajda nem is tagadott. Azt mondta, azért a lóért a kötelet is vállalná.

Blaskovich Ernőnek dagadt a melle a büszkeségtől, de komor arca még mindig gondterheltenek tűnt.

– Mi lesz a sorsa? Mármint annak a Fáraónak.

– Nem tudom, nagyságos uram. Majd a járásbíróság eldönti. Nem számíthat hosszú tömlöcre, hiszen semmit se tett, csak szájalt.

– Annál azért csak többet *igyekezett* tenni.

– Igyekezett, vagy sem, azon az estén itt se volt.

– Nyilván tucatnyian vannak, akik megesküsznek erre. – Blaskovichot már nem érdekelte a vajda sorsa. Őt nem károsították meg, baja pedig senkinek sem esett. – Köszönöm, csendbiztos uram, hogy idáig elfáradt a hírrel. Kicsit nyugodtabban hajtjuk álomra a fejünket, hogy mindezt tudjuk.

– Ez a dolgunk. Hanem... – Fehér kissé elbizonytalanodni látszott. – Nem véletlenül jöttem el a birtokra, hanem mert nagyon kíváncsi vagyok. Megnézhetném azt a kancát, nagyságos Blaskovich úr? Furdalja az oldalam, miféle ló éri meg akár az akasztófát is. Nem mindennapi jószág lehet.

– Hát nem is az!

Blaskovich mozdult volna, hogy a ménes egyik büszkeségét, legkedveltebb lovát megmutassa, de a fránya hiúság megakadályozta az első lépés megtételében. A csendbiztos értett a jelekből, és bár magában mosolygott, ügyelt az arckifejezésére, nehogy megsértse a másikat.

– Mutassa az utat, nagyságos uram! – mondta Fehér. – Mindjárt követem... Valami a csizmámba szorult, és ha megbocsájtja, a kényelmetlenséget nem nagyon tűröm, ha járni kell. Visszamaradnék egy percre, míg elintézem.

Blaskovich merőn nézett egy hosszú pillanatig, majd biccentett.

– Kövessen majd, ha tud! – mondta, és lelépdelt a lépcsőn.

A csendbiztos hátrébb táncolt a lovával, hogy még így se legyen Ernő úr közelében, majd várt. Akkor ugrott csak le a nyeregből, amikor a házigazda már félúton járt a legközelebbi istálló felé.

Nem volt semmi baj a csizmával, csak kifogásnak szánta, hogy Ernő úr érzékeny lelkét megkímélje a magasságából adódó vélt megaláztatástól.

– Kegyelmed nagyon figyelmes ember, csendbiztos uram – halatszott a háta mögül egy vidáman csengő női hang. Fehér megfordult, és egy pirospozsgás cselédlányra esett a tekintete. A szoknyáját markolta, vöröslött az arca, és bár szégyellősen el-elkapta a tekintetét, azért csak megszólította a csendbiztost, és folytatta is: – Mármint a csizmája irányába, mert mint mondotta, bántja a lábát, mégsem szabadul meg tőle.

Fehér szélesen elmosolyodott.

– Rájöttem leszálláskor, hogy bonyolultabb dolog azt le-lekapkodni, mintsem eltérni a kényelmetlenséget.

– Annyira azért nem bonyolult a ruhadarabokat levenni. – A cselédlány rájött, hogy a szavai elég kétértelműek, és még jobban elpirult. – Nem úgy gondoltam ám...

– Hogyan?

– Hát teljesen levetkőzni. Csak a csizmát!

– Csak a csizmát? Mást nem is?

– Jaj, tudja, mire gondolok!

A csendbiztos már vigyorgott.

– Mi a neved, lányom?

– Julcsinak kereszteltek a birtok kápolnájában.

– És mikor?

– Tizenöt esztendeje.

– Szép kerek – felelte elégedetten, a lány alakját felmérve a csendbiztos – ...szám.

– Nem kéne már Blaskovich nagyságos úr után mennie, csendbiztos uram? – kérdezte Judit vidáman. – Olyan távol jár már a nagyságos úr... Innen egészen *kicsinek* tűnik.

– A szemtelen mindenedet! – nevetett fel Fehér, de a lány egyszerre megfordult és elszaladt. – A nagyszájú, szemtelen mindenedet – tette hozzá magának a férfi halkabban.

Sütött a nap, de fújt némi kis szellő. Errefelé mindig fúj, jó itt lakni – állapította meg Fehér. Jó a föld is, vastag és erős a fű, látszik rajta. Elindult Ernő úr után, akit éppen ekkor nyelt el az istálló félhomályos belseje.

Hanem az istállóban aztán elakadt a csendbiztos lélegzete, mert az összes ló egy csoda volt. Kivétel nélkül kancák, magasak, izmosak és életrevalók. Igazi angol telivérek. Ámde az, amelyik bokszánál Blaskovich Ernő állt, még szebbnek látszott valamennyinél. Magas állat volt, vékony, kilátszottak a bordái. Ezzel együtt sem tűnt soványnak, hanem hosszúkás háta és magas mellkasa miatt inkább könnyűnek és ruganyosnak. Okos tekintete és elegáns feje nemesi jelleget kölcsönzött neki.

A csendbiztos kicsit meggörnyedt, a vállát leengedte, és ettől alacsonyabbnak látszódott a valóságosnál. Így lépett közelebb a kancához.

Blaskovich elégedetten figyelte vendége arcán az elragadtatottságot, és nem törte meg a csendet felesleges beszéddel. Úgy emlékezett, ő maga is hasonló pillanatokot élt át közel nyolc évvel korábban, amikor először megpillantotta Waternymphet egy futam előtt. Nem is kellett, hogy első befutó legyen, Blaskovich Ernő azonnal tudta, hogy akarja ezt a kancát. Ám várnia kellett rá. A ló Esterházy Pál herceg istállójából került ki, és a herceg színeiben versenyzett, de az öreg Esterházy akkor még nem adta el. Abban az időben Waternymph csupán az Egyesült Nemzeti Díjat nyerte meg, semmi mást, de a gazdája ragaszkodott hozzá. A következő évben aztán megváltoztatta szándékát, viszont a szerencsés vevő Esterházy Miklós gróf volt. Ernő úr, aki épp úgy Thomas Bensonnál trenírozhatta a lovait, mint Esterházy Miklós, rögtön felkereste a gróft, és meggyőzte, hogy adja tovább neki az állatot. Miklós gróf mosolyogva engedett, és igazi gavallérként viselkedett: nyolcszáz aranyért vette, nyolcszáz aranyat kért érte Ernő úrtól. Nem akart a kancán nyeréskedni.

A sors tréfája vagy fintora volt – attól függ, honnan nézzük, Esterházy Miklós gróf vagy Blaskovich Ernő oldaláról –, hogy Waternymph a vásárlás után rögtön megnyerte az Esterházy Díjat, amelylyel nyolcszázkilencvenhárom aranyat hozott legújabb tulajdonosának. Miklós gróf nevetve gratulált a turf után, és sok sikert kívánt a kanca további versenyeztetéséhez.

Waternymph jó versenyló volt, de nem több annál. Néha nyert, de többnyire nem. Ám akkor már jó ideje érett Blaskovich Ernőben az elképzelés, hogy belevág a lótenyésztésbe, de nem úgy, ahogy nagyságos apjaúra, a megboldogult Blaskovich Bertalan tette, hanem sokkal komolyabban. Volt mögötte úrlovarként néhány megnyert futam

és egy kis pénznyeremény. Jó üzletnek tűnt versenylovakat tenyészteni, mégsem csak ezért csinálta. Gyerekkora óta bolondult a lovakért. Mindegyik bátyja szerette őket, de ő volt a legeltökéltebb és legboldondabb, hogy az életét összekösse ezekkel a csodás, semmihez sem hasonlítható állatokkal, akiket isten nyilván örömeiben teremtett. El is határozta, hogy olyan versenylovakat fog kinevelni, amilyeneket senki más Magyarhonban.

Waternymph volt az első, akit célzatosan fedezettetés céljából vett meg, de aztán öt évig csak lovagolt rajta. Minden perc, amit Ernő úr ennek az állatnak a hátán töltött, maga volt a boldogság, legyen az egyszerű poroszkálás a birtokon vagy falkavadászat valahol másutt.

– Az ember már-már megérti ezeket a cigányokat – szólalt meg rekedten a csendbiztos, és még mindig nem vette le tekintetét a kancáról. – De nem is vétek, hanem egyenesen isten ellen való bűn lett volna, ha elviszik. Mert mihez kezdtek volna ezzel a gyönyörűséggel?

A kérdés fent függött a levegőben, és Blaskovich Ernő meghökkenve vette észre, hogy a dilemma kifordítva ugyan, de lenyomatot hagy a lelkében: ő mit kezd Waternymphfel?

A csendbiztos megfordult, és megköszönte Blaskovichnak a lehetőséget, hogy megtekinthette a kancát. A házigazda csak biccentett. A gondolatai másutt jártak.

Annyira máshol, hogy a természetbeli különbségekről megfeledkezve felzárkózott a csendbiztos mellé, és visszakísérte a kúria bejáratához, ahol a lova várta. Fehér értelmes ember volt, nem zavarta meg Blaskovichot a töprengésben, viszont hozzá igazította lépteit.

Séta közben körbetekintgetett, vajon nem látja-e azt a kedvesen szemtelen lányt, Julcsit, de nem került a szeme elé.

Mint ahogy nem vette észre a Kálo nevű cigány férfit sem, aki az út melletti árokban hasalva, összehúzott szemmel őket figyelte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

3.

Miután a csendbiztos kigyönyörködte magát, és elment, Ernő úr felszerszámoztatta Waternymphet, és átlovagolt a nagybátyjához, akinek a földje északról volt határos az ő birtokával.

– Fedeztetni fogom Waternymphet – jelentette be aztán ott. Azzal, hogy kimondta, az elhatározás szándékká érett.

– Talán már jelölted is van, öcsém? – kérdezte Blaskovich László. A hatvanas éveinek végén járt, erős testalkatú volt, mint minden Blaskovich... Ernő kivételével. Szigorúan gazdálkodott, lelkiismeretes adózóként és nagy lótenyésztőként tartották számon a megyében. Szívesen meghallgatta Ernő terveit, és sokszor jó tanáccsal is szolgált melljük.

Kint ültek a szabadban egy diófa árnyékában, és a helyben termett dohányt szívták egy-egy egyszerűbb pipából. László bort hozatott, amiből példás visszafogottsággal kortyolgattak. Egyik Blaskovichra sem volt jellemző a mértéktelenség.

– Buccaneer.

– Buccaneer? – Lászlónak ismerős volt a név. – Öcsém, az nem olcsó multság!

– A legjobbat akarom, és Francis Cavaliero a kisbéri ménestől Buccaneert ajánlotta. – Ernő pár szót hozzáfűzött magyarázatként. – Cavalieronak köszönhetjük Waternymphet is. Az ő tanácsára került az ozorai méneshez Mermaide, Waternymph anyja.

– Értem – bólintott bölcsen László, és lassan szívott a pipából. Látta, hogy az unokaöccse nem is neki, mint inkább magának foglalja össze a gondolatait. – Végre rászántad magad...

– Rá.

– És Buccaneer?